

## U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseinho, Ph.D., v právní věci žalobce **M. G.**, zastoupeného JUDr. Tomášem Sokolem, advokátem se sídlem Praha 2, Sokolská 60, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2016, č. j. 44628/16/5100-41451-806485 – Vyrozumění o prošetření způsobu vyřízení stížnosti,

### t a k t o :

- I. Žaloba **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

### O d ů v o d n ě n í :

Dne 12. 12. 2016 soud obdržel podání žalobce z téhož dne označené jako „*Správní žaloba podle části třetí s. ř. s. proti rozhodnutí Vyrozumění o prošetření způsobu vyřízení stížnosti č. j. 44628/16/5100-41451-806485 ze dne 12. 10. 2016*“.

Pokud jde o skutkový stav, žalobce uvedl, že stížností ze dne 17. 5. 2016 adresovanou Finančnímu úřadu pro hlavní město Prahu (dále též „správce daně“ či „finanční úřad“) žádal o prošetření postupu úřední osoby, a to zejména ředitele Územního pracoviště pro Prahu 10 Bc. O. B., jenž dne 5. 6. 2014 podal Policii České republiky oznámení o podezření ze spáchání trestného činu zkrácení daně (č. j. 3870798/14/2010-05406-109756). V tomto oznámení byly uvedeny nepravdivé skutečnosti a nepodložené a nelogické spekulace týkající se žalobce. Následně žalobce od správce daně obdržel vyrozumění o vyřízení stížnosti ze dne 15. 7. 2016, č. j. 5540906/16/2010-62050-108586, jímž byla stížnost vyhodnocena jako nedůvodná. Vzhledem k nepřezkoumatelnosti tohoto vyrozumění žalobce dne 3. 8. 2016 zaslal žalovanému žádost o prošetření způsobu vyřízení stížnosti. Tuto žádost žalobce po nahlédnutí do veřejného rejstříku a do trestního spisu proti němu vedeném doplnil podáním ze dne 22. 9. 2016. Dne 13. 10. 2016 žalobce obdržel vyrozumění žalovaného o prošetření způsobu vyřízení stížnosti ze dne 12. 10. 2016, č. j. 44628/16/5100-41451-806485, kterým byla žádost vyhodnocena jako nedůvodná. Žalobce shledal, že žalovaný zcela ignoroval skutečnosti uvedené v doplnění žádosti ze dne 22. 9. 2016. Dne 17. 10. 2016 se proto na žalovaného obrátil s žádostí o učinění opatření k nápravě. Dne 3. 11. 2016 pak žalobce zaslal žalovanému doplnění skutečností, které byly v předchozí žádosti opomenuty. Po nahlížení do

příslušného trestního žalobce dne 22. 11. 2016 podal žalovanému druhé doplnění žádosti o prošetření způsobu vyřízení stížnosti. Dne 7. 12. 2016 žalobce obdržel od žalovaného „Sdělení k podáním ze dne 17. 10. 2016, 3. 11. 2016, 22. 11. 2016“, ze dne 6. 12. 2016, č. j. 54871/16/5100-4151-806485.

Dle žalobce je předmětné vyrozumění o prošetření způsobu vyřízení stížnosti ze dne 12. 10. 2016 rozhodnutím *sui generis*, jímž se i přes jeho formální označení rozhoduje o právech a povinnostech žalobce. Tento závěr lze dovodit jednak ze zřejmé souvislosti mezi šetřením stížnosti a realizací práva na to stěžovat si na postup orgánů veřejné správy a brojít proti nezákonnému zásahu, jednak s ohledem na skutečnost, že výsledkem uvedených zjištění je možnost uplatnit zcela konkrétní práva žalobce (např. právo na zadostiučinění či náhradu způsobené škody). V případě, kdy žalobce namítá způsobení újmy nesprávným úředním postupem, který není součástí procesu končícího vydáním rozhodnutí, není v rámci moci výkoné k dispozici žádný jiný prostředek k přezkoumání skutečností tvořících podklad takového nároku.

V daném případě se jedná o úkon učiněný v rámci daňového řízení, v němž žalobce vystupuje jako svědek (žalobce učinil svědeckou výpověď týkající se činnosti daňového subjektu MG Investment s. r. o. dne 22. 4. 2013), nikoli jako daňový subjekt. Ze shora zmiňovaných písemností plyne, že nebyl dán žádný důvod k tomu, aby do trestního oznámení ze dne 5. 6. 2014 byly o žalobci uváděny nepravdivé informace a mylné domněnky. Kvůli liknavému a nesprávnému prošetření a vyhodnocení stížnosti ze strany žalovaného již došlo ke značnému zkrácení práv žalobce, poškození jeho dobrého jména, a jeho dehonestaci trestním řízením započatým k podnětu úřední osoby. V návaznosti na podané trestní oznámení bylo se žalobcem zahájeno trestní řízení vedené policií pod ČTS: KRPA-126522/TČ-2012-000091.

Žalobou napadené rozhodnutí je věcně nesprávné a nezákonné. Zásah, proti němuž si žalobce stěžoval, je v natolik příkrém rozporu s odůvodněním napadeného rozhodnutí, že toto rozhodnutí odůvodnění k dané otázce fakticky postrádá. Absence odůvodnění se dále týká i postupu pracovníků žalovaného a uvedení nepravdivých informací a mylných domněnek o osobě žalobce do trestního oznámení a jejich liknavého a nesprávného prošetření a vyhodnocení stížnosti ze strany nadřízeného správce daně, o níž navíc žalovaný nevyjádřil žádný závěr ani po skutkové stránce. Správce daně nerespektoval zásadu přiměřenosti a zásadu zdrženlivosti při správě daní a jeho jednotlivé úkony vůči žalobci představují nezákonný zásah do jeho práv na základě svévolného jednání úředních osob správce daně.

Žalobce uvedl, že coby osoba vyslýchaná správcem daně v první řadě využil institut stížnosti, protože jím však nedosáhl požadované ochrany, neboť nadřízený orgán jeho stížnosti nevyhověl, využívá své legitimace k žalobě podle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). V této souvislosti žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného – Vyrozumění o prošetření způsobu vyřízení stížnosti ze dne 12. 10. 2016, č. j. 44628/16/5100-41451-806485 – zrušil a věc vrátil žalovanému tomuto orgánu k dalšímu řízení.

Z podané žaloby neměl soud za dostatečně zřejmé, zda se jedná o žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s. nebo o žalobu na ochranu před nezákonným

zásahem správního orgánu ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s., pročež usnesením ze dne 17. 1. 2017 (č. l. 41) vyzval žalobce dle § 37 odst. 5 s. ř. s. k jejímu upřesnění.

V reakci na tuto výzvu žalobce podáním ze dne 2. 2. 2017 sdělil, že minil podat žalobu dle § 65 a násl. s. ř. s., tedy žalobu proti rozhodnutí správního orgánu.

Zdejší soud se v první řadě zabýval splněním podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že o žalobě nemůže věcně jednat a odmítl ji z následujících důvodů.

Žalobce učinil předmětem soudního přezkumu úkon žalovaného – vyrozumění o prošetření způsobu vyřízení stížnosti dle § 261 odst. 5, 6 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů. Tento akt však není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. nejen po formální stránce, ale ani po stránce materiální. V tomto ohledu přitom postačí odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozhodnutí jsou dostupná na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)). Povahou institutu stížnosti dle § 261 daňového řádu se kasační soud obšírně zabýval zejména v rozsudku ze dne 7. 11. 2013, č. j. 9 Aps 4/2013-25, č. 2956/2014 Sb. NSS (věc *Easy Working*), v němž v první řadě uvedl, že vyřízení stížnosti „nepředstavuje rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.“ a neděje se „v řízení, ale představuje pouhý postup“. Dále se Nejvyšší správní soud věnoval možnosti požádat o prošetření způsobu vyřízení stížnosti dle § 261 odst. 6 daňového řádu. Shledal, že „jak v případě stížnosti, tak prošetření jejího vyřízení, jde o postupy, nikoli formalizovaná řízení zakončená formalizovanými rozhodnutími“, přičemž uzavřel, že „výsledek prošetření způsobu vyřízení stížnosti nepředstavuje rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s.“. Ke shodným závěrům pak Nejvyšší správní soud dospěl též např. v rozsudku ze dne 3. 11. 2015, č. j. 2 Afs 143/2015-71 (věc *AutoDUKLA*), v níž uvedl, že „jak šetření stížnosti, tak i prošetřování způsobu jejího vyřízení nadřízeným orgánem není řízením, s jehož výsledkem by bylo spojeno vydání rozhodnutí“.

Podanou žalobou napadený akt žalovaného tedy není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. (úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti), pročež soud žalobu odmítl pro nepřipustnost podle § 46 odst. 1 písm. d), § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s.

K uvedenému ještě nutno dodat, že vzhledem k výslovně projevené vůli žalobce soud neměl prostor k překvalifikování podané žaloby na jiný žalobní typ, neboť by se tím dostal do rozporu s dispoziční zásadou, která řízení ve správním soudnictví ovládá (bližší viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, č. j. 6 As 69/2016-39, č. 3412/2016 Sb. NSS).

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla žaloba odmítnuta.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který

za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 15. února 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.  
předsedkyně senátu